

Arrest

nr. 128 628 van 3 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 februari 2014 houdende de weigering tot afgifte van een C-kaart.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2005 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum type D. Op 21 maart 2006 is verzoeker in het bezit gesteld van een visum type D.

Verzoeker wordt in 2006 in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR).

Op 11 juli 2007 is het tijdelijk verblijf (BIVR) van verzoeker verlengd voor de duur van zijn arbeidskaart B tot 10 juni 2008. Op 12 juni 2008 is het BIVR verlengd tot 30 januari 2009.

Op 19 november 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging.

Op 6 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart) voor de duur van 5 jaar.

Op 14 januari 2013 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd uit het vreemdelingenregister.

Op 31 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum type C. Dit wordt hem geweigerd.

Verzoeker keert terug naar België. De identiteitskaart voor vreemdelingen van verzoeker werd op 18 december 2013 ingehouden door de gemeente Temse.

Op 17 december 2013 vraagt verzoeker om terug in het bezit gesteld te worden van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 7 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van afgifte van de C-kaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 februari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Deze vreemdeling heeft op gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

2. Over de rechtspleging.

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 19 van de vreemdelingenwet, van artikel 39 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom verzoeker, die sedert 2 juni 2012 in België in het bezit was van een C-kaart geldig tot 2.06.2017, pas op 14.01.2013 ambtshalve werd geschrapt en op 17 december 2013 verweerder verzocht heeft opnieuw in het bezit te worden gesteld van een C-kaart en ingeschreven te worden in het bevolkingsregister, niet in aanmerking komt om te genieten van het recht op terugkeer overeenkomstig het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en overeenkomstig het art. 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verweerder immers genoodzaakt is een ambtshalve toetsing door te voeren van verzoekers aanvraag dd. 17.12.2013 aan het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en aan het art. 39 van

het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat tussen de datum waarop de ambtshalve werd doorgevoerd en de datum waarop verzoeker zijn aanvraag indient om terug in het bezit te worden gesteld van een C-kaart en ingeschreven te worden in het bevolkingsregister geen jaar verstreken is.

Dat op het ogenblik van zijn aanvraag tot herinschrijving verzoeker bovendien in het bezit was van een geldige verblijfskaart.

Dat verzoeker gedurende een jaar recht op terugkeer heeft.

Dat verweerder de motivatie van zijn weigeringsbeslissing echter beperkt tot de melding dat hij geen gunstig gevolg kan geven aan verzoekers aanvraag.

Dat er derhalve in hoofde van verweerder sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het art. 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 19 van de Vreemdelingenwet, artikel 39 van het K.B. van 08.10.1981, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij houdt voor dat verweerder heeft nagelaten een ambtshalve toetsing door te voeren.

Verweerder verwijst naar de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met alle relevante elementen in het dossier én met de documenten die werden voorgelegd.

Terwijl de uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivatie uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekende partij en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen. 3/6

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verwerende partij aangeeft in de nota, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De juridische grondslag, met name artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit, zijn vermeld in de beslissing. Voorts vermeldt de bestreden beslissing de feitelijke grondslag door geen gunstig gevolg te geven aan de vraag om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte

en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 19 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2

De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3

De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4

Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.

De minister of zijn gemachtigde is eveneens verplicht tot terugname van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en zijn familieleden bedoeld in artikel 10, eerste lid, § 1, 4° tot 6°, ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat ten gevolge van een weigering van hun verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG, zelf indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel reeds is verstreken.”

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Verzoeker stelt dat hij sedert 2 juni 2012 in het bezit was van een C-kaart geldig tot 2 juni 2017. Hij werd op 14 januari 2013 ambtshalve geschrappt en op 17 december 2013 verzocht hij om een recht op terugkeer.

De toepassing van artikel 19 van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een onderzoek in van de geldigheidsduur van de verblijfs- of vestigingsvergunning die de betrokkene bij zijn terugkeer in het bezit heeft en of verzoeker zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer heeft aangemeld bij het gemeentebestuur. Indien verzoeker langer dan een jaar afwezig was, houdt het onderzoek van de toepassing van artikel 19 van de vreemdelingenwet in of verzoeker houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning; verzoeker vóór zijn vertrek heeft bewezen dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren; de geldigheidsduur van een verblijfs- of vestigingsvergunning niet verstreken is bij zijn terugkeer en verzoeker zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer heeft aangemeld bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Verwerende partij kan bijgevolg niet worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat de argumenten van verzoeker “*niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden*”. Artikel 19 van de vreemdelingenwet noch artikel 39 van het vreemdelingenbesluit vereisen het aantonen van buitengewone omstandigheden. Aldus is de opmerking van verwerende partij in het kader van een aanvraag op terugkeer niet dienstig.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart het volgende gesteld:

“Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.”

De Raad dient samen met de verzoeker vast te stellen dat de verwerende partij de vraag op terugkeer niet op afdoende wijze beantwoordt. Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij *“geen gunstig gevolg (kan) geven”* aan zijn verzoek. Uit het motief dat er rekening is gehouden met alle elementen en documenten in het dossier kan evenmin worden afgeleid waarom er geen gunstig gevolg kan worden gegeven. De Raad betwist niet dat verwerende partij niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij haar appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom de aanvraag geen aanleiding kan geven tot de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen, *quod non in casu*. Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering.

De motivering is niet afdoende.

In die mate is het eerste middel gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 februari 2014 houdende de weigering tot afgifte van een C-kaart, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN